

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. 6. 2020 odvolání obžalované [REDAKCE] narozené [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 4. 3. 2020, číslo jednací 1 T 80/2018-700, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Tomáše Jurečka a Mgr. Jany Novákové, rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno d), f) odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek částečně ruší, a to ve výroku o trestu, o přiměřeném omezení a přiměřené povinnosti a náhradě nemajetkové újmy.

Podle § 259 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno b), c), d) trestního zákoníku se

obžalovaná

[REDAKCE], narozená [REDAKCE]

odsuzuje

podle § 353 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se jí výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna zaplatit poškozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE] náhradu nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE] Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou jednak přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, jednak přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1, písm. b)c)d) tr. zákoníku, za které byla odsouzena podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 18 (osmnácti) měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku jí bylo dále uloženo přiměřené omezení zákazu styku a kontaktování [REDAKCE] proti její vůli a podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovaná zavázána k povinnosti nahradit nemajetkovou újmu poškozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], ve výši [REDAKCE] Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu pak byla poškozená [REDAKCE] odkázána se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Shora uvedených přečinů se obžalovaná podle zjištění okresního soudu dopustila tím, že v přesně nezjištěné době nejméně od počátku roku 2016, kdy se [REDAKCE], nar. [REDAKCE] s [REDAKCE], nar. v roce [REDAKCE], nastěhovala do bytu v [REDAKCE] čp. [REDAKCE], obžalovaná ve snaze udržet si za každou cenu kontrolu a moc nad svojí dcerou [REDAKCE] soustavně, urputně, vytrvale a systematicky pronásledovala [REDAKCE] jednáním vybočujícím z běžných norem chování a značně omezujícím obvyklý způsob života, když obžalovaná neustále vyhledávala osobní blízkost [REDAKCE] čekáním před jejím domem, dále ji několikrát denně kontaktovala mobilním telefonem, poté, co si [REDAKCE] zablokovala její číslo, pokračovala ve vyhledávání kontaktu s [REDAKCE] skrze e-maily, v nichž se ustavičně dožadovala osobního styku s [REDAKCE] a vnučkou [REDAKCE] přičemž přestože [REDAKCE] několikrát obžalované sdělila, že si nepřeje, aby ji obžalovaná kontaktovala, obžalovaná každý druhý den jezdila do bytu [REDAKCE] a pokud jí [REDAKCE] neotevřela, obžalovaná se nepřetržitým zvoněním cca 1-2 minuty dožadovala vstupu do obydlí [REDAKCE], v roce 2017 pak 2x týdně převážně ve večerních hodinách okolo 22:00 – 23:00 hod., kdy běžně zvonila vkuse 20 až 30 minut, dále [REDAKCE] proti její vůli zakazovala styk s ostatními členy rodiny a očerňovala je, v důsledku nežádoucích zásahů obžalované do osobní, rodinné a profesní sféry [REDAKCE] chodila [REDAKCE] s [REDAKCE] na dětské hřiště v neobvyklou dobu, aby se s obžalovanou nesetkala, omezila své další obvyklé aktivity, pociťovala výrazný tísnivý pocit z výhrůzek fyzickým násilím, což v ní vzbuzovalo důvodné obavy o život a zdraví, a to zejména v době, když obžalovaná [REDAKCE] vyhrožovala, že zařídí, aby ji vyhodili ze školy, že její osobu zdiskredituje, protože ji bude odebrána [REDAKCE] z její péče, kdy skutečně u Městského úřadu v [REDAKCE], Odbor sociálních věcí a zdravotnictví dne 10. 5. 2017 uvedla, že [REDAKCE] svou dceru [REDAKCE] týrá, neúměrně trestá a špatně ji stravuje, což se neprokázalo, před Okresním soudem v Berouně pod sp. zn. 25 P 149/2017 se také domáhala obžalovaná svěřením [REDAKCE] do své péče, pokusila se vzít [REDAKCE] klíče od jejího bytu s tím, že je bude pouštět ven jen, když bude chtít právě ona, vyhrožovala, že [REDAKCE] udělá ze života peklo, najme si Ukrajince, aby [REDAKCE] zabili, půjde po ní jako „tank“, kdy jednání obžalované vyvrcholilo 13. 7. 2017 okolo 21:00 hod. v [REDAKCE] poblíž domu čp. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE], když obžalovaná přišla ke vstupu na dětské hřiště, kde se v tu dobu nacházela [REDAKCE] s [REDAKCE] která okamžitě vzala [REDAKCE] do náručí a šla rychle domů, načež obžalovaná začala křičet na [REDAKCE], že jí [REDAKCE] vezme, zabije jí a následně spáchá sebevraždu.

3. Proti rozsudku podala obžalovaná ihned po jeho vyhlášení odvolání směřující do všech jeho výroků, které poté odůvodnila prostřednictvím obhájce a následně doplnila.
4. V prvním z odvolání obžalovaná namítla, že se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, na základě provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, neprovedl všechny důkazy navržené obžalovanou, rozhodl v rozporu se zásadami trestního práva a nesprávně rozhodl o uplatněném nároku poškozené. Tyto závěry opírá o námitky spočívající v tom, že nyní napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou zákazu reformationis in peius podle § 264 odst. 2 tr. řádu vzhledem k předchozím dvěma meritorním rozhodnutím okresního soudu, která byla krajským soudem zrušena. Okresnímu soudu v této souvislosti rovněž vytýká, že při ukládání trestu nezohlednil délku řízení před soudem a dovozuje, že okresní soud nerespektoval povinnost využít veškerých prostředků k tomu, aby bylo kompenzováno právo obžalované na projednání věci v přiměřené lhůtě zaručené jí čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Obžalovaná rovněž odmítá skutková zjištění okresního soudu, stejně jako spáchání jednání, které by bylo trestným činem. Uvádí, že z provedených důkazů její úmysl spáchat trestný čin nikterak nevyplývá, neboť nebyla prokázána tvrzení poškozené o tom, že jí obžalovaná několikrát denně psala sms, volala, zvonila u ní na zvonek, dobývala se k ní a že by měla vyhrožovat nějakou fyzickou likvidací, únosem [REDAKCE] či sebevraždou, stejně jako že v rovině tvrzení poškozené zůstala i údajná nutnost změnit svůj způsob života či to, že poškozená údajně opakovaně neúspěšně dala obžalované najevo, že si nepřeje, aby jí neohlášeně navštěvovala, kontaktovala a zasahovala do její výchovy a vedení domácnosti, a proto je podle jejího názoru nutno uplatnit zásadu in dubio pro reo. Poukazuje na to, že vyhrožování i nebezpečné pronásledování musí být způsobilé vzbudit u poškozeného důvodnou obavu o život a zdraví [REDAKCE] a namítá, že po zhodnocení provedených důkazů nelze s vyloučením jakýchkoli pochybností učinit závěr, že by byly tyto podmínky naplněny, neboť je podle ní zásadně třeba odlišovat projevy, při kterých sice bylo použito nevhodných, silných slov, ale ve skutečnosti nemohly naplnit účinky předpokládané trestním zákonem. Cituje z výpovědi poškozené a dovozuje, že si lze jen stěží představit, že by se setkání a komunikace uskutečňovala a že by se jim poškozená nebránila, pokud by poškozená měla opravdu z jednání obžalované důvodné obavy o svůj život nebo zdraví či život anebo zdraví svých blízkých, neboť podle ní intenzita a obsah komunikace mezi obžalovanou a poškozenou nikterak nevybočuje ze společensky přijatelného nebo akceptovatelného rámce. Pokud by však nebyla tato podmínka splněna, argumentuje tím, že [REDAKCE] s ohledem na charakter vztahů a v souvislosti se vším, co bylo řešeno a prokázáno, by i v případě takového závěru bylo na místě uplatnit zásadu subsidiarity trestní represe dle § 12 tr. zákoníku [REDAKCE] a hodnotit její jednání nikoli v trestněprávních intencích, ale výhradně v rovině přestupkové.
6. Další námitkou obžalované je tvrzení, že okresní soud neuvádí, k jakým závěrům na podkladě listinných důkazů dospěl, ačkoli se u písemností a fotodokumentace předložené obžalovanou v hlavním líčení v roce 2020 jedná o zcela zásadní důkazy, z nichž podle obžalované vyplývá, že v předmětné době roku 2016 a 2017 probíhala mezi obžalovanou a poškozenou zcela běžná komunikace, poškozená se s obžalovanou stýkala a tato setkání i sama iniciovala, a tedy se jedná o důkazy, které přímo vyvracejí tvrzení poškozené, na jejich podkladě byla obžalovaná shledána vinnou. Shodně tak vytýká okresnímu soudu, že se nevypořádal s námitkou nedůvěryhodnosti svědka [REDAKCE] otce poškozené a bývalého manžela obžalované, který byl rozsudkem Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 32 T 624/2010, ze dne 16. 11. 2011 pravomocně odsouzen pro přečin nebezpečného pronásledování obžalované, neboť tento svědek má velmi negativní vztah k obžalované, a je zřejmé, že probíhající řízení je pro něj jedinečnou příležitostí, jak se obžalované pomstít. Nesouhlasí rovněž s hodnocením výpovědi svědka [REDAKCE] [REDAKCE] kterou okresní soud podle obžalované zlehčuje v její neprospěch obžalované a

poukazuje na to, že zatímco u svědka [REDAKCE] soud nepřikládá váhu jeho zcela negativnímu vztahu k obžalované, u svědka [REDAKCE] jehož výpověď podle hodnocení obžalované nekoresponduje s obsahem výpovědi poškozené či svědka [REDAKCE] okresní soud naopak na vztah tohoto svědka k obžalované a k poškozené klade důraz a z těchto důvodů označuje výpověď svědka [REDAKCE] za vyhýbavou. Podle obžalované se tak jedná o zásadní a neodůvodněný rozpor v hodnocení jednotlivých důkazů, a zlehčování důkazů svědčících ve prospěch obžalované, za současného kladení důrazu na ty důkazy, které jsou obžalované k neprospěchu. Obžalovaná pak uzavírá, že okresní soud nesprávně zjistil skutkový stav, když zcela uvěřil ničím nepodloženým tvrzením poškozené [REDAKCE] a jejího otce, svědka [REDAKCE], aniž by se dostatečně vypořádal s argumenty a důkazy, které předložila obžalovaná, a tyto při svém rozhodování zohlednil.

7. Obžalovaná rovněž namítá, že okresní soud nedůvodně zamítl její návrh na provedení důkazu výslechu manžela poškozené, pana [REDAKCE], v čemž shledává pochybení okresního soudu, stejně jako skutečnost, že usvědčující a zároveň přitěžující okolnost shledával okresní soud v tom, že obžalovaná podala trestní oznámení v souvislosti s podezřením na týrání a sexuální zneužívání [REDAKCE] čímž dle okresního soudu částečně naplnila své výhrůžky a že veškerá podání obžalované na policii, OSPOD či soudy byla zcela účelová, aniž by taková účelovost z odůvodnění napadeného rozsudku jakkoli vyplývala. V té souvislosti uvádí, že doposud nikdo kompetentní nezkoumal, zejména znaleckým zkoumáním, zda [REDAKCE] byla zneužívána, a pokud toto nebude vyřešeno, tak podezření obžalované je stejně oprávněné, jako přesvědčení kohokoliv jiného, že k takovéto záležitosti nedochází a argumentuje tím, že celé její trestní stíhání, které poškozená vyvolala, lze interpretovat jedním způsobem, a to jako snahu zakrýt sexuální zneužívání vnučky obžalované. Podle názoru obžalované dokud nebude postavena najisto otázka ohledně týrání, případně zneužívání [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem u poškozené, pak nelze odmítat závěr, že jakékoli podání obžalované bylo snahou o řešení situace, v níž se [REDAKCE] mohla či i nyní může nacházet, obžalovaná tato podání tedy učinila nikoli účelově, ale na přímé doporučení Bílého kruhu bezpečí, kam se šla ohledně situace s [REDAKCE] poradit.
8. Další námítky obžalované směřují proti výsledku znaleckého zkoumání PhDr. Terezy Sejkorové Benešové s tím, že posouzení pravdivosti nebo nepravdivosti výpovědi poškozené nepřísluší posuzovat znalci, nýbrž je výhradním posláním soudu, přičemž poukazuje na závěr znalkyně o tom, že obecná věrohodnost posuzované je nenarušená. Dále poukazuje na závěry znaleckého zkoumání obžalované provedeného Mgr. Romanou Hübnerovou, Ph.D., Tyto zcela odlišné osobnosti poškozené a obžalované podstatnou měrou ovlivňují samotné okolnosti případu, o nichž se trefně vyjádřila znalkyně Mgr. Romana Hübnerová, Ph.D., a namítá, že okresní soud konkrétní okolnosti vyplývající z tohoto znaleckého zkoumání případu nikterak nezohlednil, nijak se nevypořádal s námitkou zcela odlišného osobnostního založení poškozené a obžalované, které má podle obžalované podstatný vliv na subjektivní vnímání vzájemných projevů, nijak nepřihlédl k celkové rodinné situaci, generačním rozdílům a odlišnému prostředí, v němž poškozená s obžalovanou vyrůstaly a jenž formovalo jejich pohled na svět, a rozhodl pouze na základě podle obžalované ničím nepodložených tvrzení poškozené a nevěrohodného svědka [REDAKCE], kterým nekriticky uvěřil.
9. Obžalovaná nesouhlasí ani se závěry okresního soudu učiněnými v adhezním řízení, neboť své rozhodnutí odůvodnil zcela jinými okolnostmi, než kterými svůj nárok uplatnila poškozená, a rozhodl o nemajetkové újmě, přestože poškozená se připojila s nárokem na náhradu újmy podle obžalované svým charakterem majetkové, kterou nadto nikterak neprokázala. Proto se domnívá, že rozhodnutí okresního soudu o náhradě nemajetkové újmy je rozhodnutím zcela svévolným, nerespektujícím důvody, pro něž poškozená svůj nárok vůbec uplatnila. Dále s odkazem na

znalecký posudek a následnou výpověď PhDr. Terezy Sejkorové Benešové namítá, že se okresní soud nikterak nevypořádal s otázkou příčinné souvislosti, která v projednávané věci dle názoru obžalované zcela absentuje, neboť poškozená svoji újmu neprokázala a proto bylo podle ní povinností okresního soudu odkázat poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních v celém rozsahu požadovaného nároku, nikoli jakýmsi netransparentním způsobem, který činí rozhodnutí o povinnosti k náhradě nemajetkové újmy zcela nepřezkoumatelným, poškozené částečně v jejím nároku vyhovět. Závěrem pak navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovanou zprošťuje obžaloby, případně, nelze-li vady odstranit ve veřejném zasedání o odvolání, aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

10. Ve svém druhém odvolání obžalovaná zopakovala své předchozí argumenty s důrazem na obavy o vnučku [REDAKCE] ve vztahu k řízení před zdejšími soudem pod sp. zn. 100 Co 101/2020 o jejím návrhu na úpravu styku s vnučkou, zejména k usnesení ze dne 11. 5. 2020 s poukazem na údajnou nepřezkoumatelnost a pro soud nepoužitelnost znaleckého posudku PhDr. Josefa Pavláta, Ph.D., zpracovaného pro potřeby řízení o jejím uvedeném návrhu na úpravu styku s vnučkou [REDAKCE] a popisuje další průběh tohoto řízení, včetně důkazů tam prováděných. Poukazuje rovněž na zprávu Pedagogicko-psychologické poradny Středočeského kraje ze dne 28. 2. 2019 a zprávu sociální pracovnice organizace Dítě, rodič, prarodič, z. s., Bc Aleny Reitmayerové ze dne 25. 8. 2017, výslech znalkyně Mgr. Romany Hübnerové při hlavním líčení dne 29. 8. 2019, dovozuje oprávněnost svých podání pro podezření ze spáchání trestného činu poškozenou na [REDAKCE] a opakuje, že je přesvědčená o tom, že celá záležitost může být také ovlivněna snahou zakrýt skutečný trestný čin dalších osob, když podstatnou úlohu může sehrávat i fakt, že se v případě bydliště poškozené jedná o malé město, kde se prakticky všichni letitě znají a mají mezi sebou různé druhy vztahů a jediný, kdo z těchto sousedských vztahů vybočuje, je právě obžalovaná, která upozorňuje, že její vlastní trestní stíhání může zakrývat trestnou činnost jiných osob a stejně jako ona sama je soudem obviňována, že trestní podání vůči údajně poškozené bylo účelové, může být stejně tak účelové i její vlastní trestní stíhání. Obžalovaná je rovněž přesvědčena, že poslední vývoj událostí vnáší významné pochybnosti o skutkovém ději a vůbec o tom, zda skutečně z její strany došlo k trestnému činu.
11. Závěrem pak uvedla, že je ochotná přijmout své odsouzení a svůj trest, pakliže se jí soudci OS Beroun i KS Praha osobně zaručí, že k týrání a/nebo sexuálnímu zneužívání její vnučky [REDAKCE] skutečně nedochází.
12. K odvolání obžalované se opakovaně vyjádřila poškozená, která kromě okolností o převodu motorového vozidla Ford Transit, které však nejsou předmětem řízení, uvedla, že okresní soud provedl podrobné dokazování a právní zhodnocení tomu podle ní zcela odpovídá, odvolání obžalované považuje za zcela nedůvodné, neboť je plně lži a pomluv, zatímco ona v řízení, které trvá již několik let, opakovaně vypovídala a vše, co uvedla je pravda. Dále uvedla, že jakýkoliv kontakt s obžalovanou je pro ní velice psychicky vyčerpávající a obává se následků setkání s ní.
13. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a věc posoudil takto:
14. Nejprve považuje krajský soud za vhodné připomenout, že se věci obžalované zabývá již poněkoli káté. Dne 28. 2. 2019 usnesením pod č. j. 9 To 57/2019 – 374 rozhodl tak, že se podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadený rozsudek okresního soudu ze dne 21. 12. 2018 pod č. j. 1 T 80/2018 - 353 ruší a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc vrací okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Zde krajský soud zejména uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že důkazy shromážděné v přípravném řízení zakládají důvodné podezření, že

se obžalovaná dopustila přečinů kladených jí za vinu, úkolem okresního soudu bylo pečlivě vyložit důvody svého dosavadního závěru o tom, že důkazy dosud při hlavním líčení provedené vinu obžalované potvrzují bez důvodných pochybností a svým úvahám dát odraz v odůvodnění nového rozhodnutí způsobem, který mu ukládá ust. § 125 tr. řádu a odůvodnit, jak se okresní soud vyrovnal s obhajobou obžalované a s jejími návrhy na doplnění dokazování. Dalším rozhodnutím

krajského soudu ve věci bylo usnesení ze dne 27. 11. 2019, č. j.

9 To 354/2019 - 583,

kterým byl rozsudek okresního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j.

1 T 80/2018-551

podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu zrušen v celém rozsahu a podle § 259

odst. 1 tr. řádu

byla věc vrácena okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal

a rozhodl,

neboť byla dána pochybnost o splnění zákonné podmínky výslovného souhlasu poškozené s trestním stíháním její matky, což mělo být odstraněno doplňujícím výslechem poškozené, včetně jejího poučení o tom, že může tento souhlas výslovným prohlášením vzít kdykoliv zpět, až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě. Na to navazujícím důvodem pro zrušovací rozhodnutí byly výtky uplatněné v odvolání včetně otázky, zda dosavadní podklady, které měl okresní soud k dispozici, umožňují rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy způsobem jím zvoleným.

15. Nyní jde tedy v pořadí o třetí rozhodnutí okresního soudu, jímž se krajský soud zabývá. Okresní soud, který v předchozích hlavních líčeních podle zjištění krajského soudu jinak provedl zákonným způsobem dokazování v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí, po změně osoby samosoudce postupoval způsobem procesně akceptovatelným. Nejen že nepominul výslovné prohlášení poškozené o jejím souhlasu s trestním stíháním obžalované, které došlo okresnímu soudu dne 30. 12. 2019 (č. l. 594), ale provedl v podstatě celé dokazování znovu, neboť vyslechl obžalovanou, která měla možnost vyjádřit se i ke svým předchozím výpovědím, zákonným způsobem za souhlasu stran podle § 211 odst. 5 tr. řádu přečetl ve věci podané znalecké posudky, stejně tak zákonným způsobem vyslechl poškozenou, která potvrdila své prohlášení o výslovném souhlasu s trestním stíháním obžalované, čímž byl pokyn nadřízeného soudu splněn, přičemž s její výpovědí byla obžalovaná v hlavním líčení seznámena a měla možnost se k ní bezprostředně vyjádřit a svědka [REDAKCE] za souhlasu stran přečetl podle § 211 odst. 1 tr. řádu výpověď svědka [REDAKCE] a k důkazu provedl i důkazy listinné, včetně důkazů obrazovými i zvukovými záznamy a důkazy k osobě samotné obžalované a nyní všechny ve věci zákonně provedené důkazy již správně vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na zjevně pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v nynějším postupu soudu okresního nezjistil pro věc podstatné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a jestliže soud prvního stupně dospěl tímto postupem ke shora uvedeným skutkovým závěrům, lze je akceptovat.

16. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že jím popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec, směřující jednoznačně k závěru o vině obžalované dle výroku napadeného rozsudku, včetně vyžadovaného úmyslného zavinění stíhanými trestnými činy, nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť skutková zjištění popsaná okresním soudem ve výrokové části napadeného rozsudku jsou zcela správná.

17. Odvolací soud se tedy mohl v tomto ohledu zcela ztotožnit se závěry soudu prvního stupně a k argumentům rozvedeným obsáhle obžalovanou může toliko uvést, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout jen tehdy, pokud procesní soud důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže však jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a soud se náležitě vypořádá s obhajobou obžalované, jak je tomu v přezkoumávané věci, nemůže odvolací soud do takového postupu okresního soudu nikterak zasáhnout.

18. K tvrzením v podaném odvolání obžalovaného je možno konstatovat, že jde ve své podstatě jen o opakování obhajoby, kterou obžalovaná uplatnila již v řízení před okresním soudem, s níž se okresní soud, jak již krajský soud konstatoval shora, řádně vypořádal. Skutková zjištění okresního soudu jsou úplná, neboť prokázání celého rozsahu skutkových tvrzení státního zástupce ve výrokové části napadeného rozsudku důvodně opřel nejen o výpověď poškozené [REDAKCE] ale i o výpověď svědka [REDAKCE], provedené videozáznamy ze dne 21. 4. 2017 a 17. 7. 2017, závěry znalců PhDr. Sejkorové Benešové, MUDr. Petra Navrátila a Mgr. Romany Hübnerové, a i o další navazující zejména listinné důkazy, jak je označil [REDAKCE] v napadeném rozsudku pod body 13., 15. až 18., 20., 21., 23., 24. a 27. odůvodnění napadeného rozsudku a důkazy videozáznamy vztahujícími se k projednávané věci, které zhodnotil nejen jednotlivě, ale i ve všech souvislostech způsobem, který nevzbuzuje žádné pochybnosti, neboť hodnotí důkazy v celém jejich rozsahu a celý soubor těchto provedených důkazů tak spolehlivě usvědčuje obžalovanou, jejíž obhajoba se proto ve světle provedených důkazů jeví jako naprosto nevěrohodná.
19. Okresní soud se tedy s obhajobou obžalované řádně vypořádal, přesvědčivě odůvodnil, proč dospěl k jím uvedeným skutkovým a právním závěrům, neuchýlil se k manipulacím, nedostatečnému prošetření věci, ba ani nedošlo k tomu, že by okresní soud provedené důkazy hodnotil nelogicky či deformovaně, nebo z nich vyvozoval závěry, které odporují zásadám formální logiky.
20. Ze zjištění okresního soudu nevyplývají ani takové okolnosti, které by svědčily o nesprávné interpretaci provedených důkazů či opomenutí podstatných okolností k osobě obžalované, přičemž ani o přičetnosti obžalované v době spáchání trestné činnosti není pochyb. Z těchto důvodů může krajský soud pro stručnost odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku, včetně úvah o právním posouzení správně zjištěného skutkového děje, neboť by jen opakoval tam rozvedené argumenty o prokázání skutku popsaného ve výrokové části napadeného rozsudku a jeho právní hodnocení.
21. Z okresním soudem provedeného dokazování tedy vyplývá, že posouzení viny obžalované rozporovaným skutkem není založeno na jediném důkazu, ale na celém řetězci na sebe navzájem navazujících přímých i nepřímých důkazů, které prokazují vinu obžalované, a proto odvolací soud neshledal v takovém postupu vady, které by měly vést k závěru o tom, že hodnocením provedených důkazů byla obžalovaná jakkoli poškozena. Je proto možno uzavřít, že celý výrok o vině obžalované nebyl okresním soudem založen na nesprávných skutkových zjištěních, neboť ten se naopak zcela vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řádně vyložil, proč dospěl ke skutkovým, ale i právním závěrům obsaženým v napadeném rozsudku a krajský soud k postupu prvního soudu může konstatovat, že jeho rozhodnutím v tomto ohledu nedošlo k vadě, na kterou by musel jakkoli reagovat. O správnosti a pečlivosti postupu okresního soudu ostatně svědčí i to, že vyhověl návrhům obhajoby na doplnění dokazování k posouzení osoby obžalované znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie znalkyní Mgr. Romanou Hübnerovou, Ph.D.
22. I krajský soud vyhověl návrhům obhajoby na další dokazování o další listinné důkazy, šlo však o důkazy, které se vztahují k řízení před zdejším soudem, o němž se obžalovaná zmiňuje v podaném odvolání - záznam jednání s klientem z 25. 8. 2017, usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 100 C 101/2020-477, zpráva Pedagogicko-psychologické poradny Středočeského kraje, pracoviště Králův Dvůr ze dne z 28. 2. 2019 a usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 100 C 102/2020-480 – které ovšem na skutkové a právní závěry okresního soudu nemají sebemenší vliv a které nemohou samy o sobě, ani ve spojení s důkazy již provedenými ovlivnit jiné skutkové a na ně navazující právní závěry, než jak je zjistil okresní soud v hlavním líčení.

23. Jde-li o výtky obžalované ve vztahu k neprovedení důkazu výsledkem svědka [REDAKCE], konstatuje krajský soud, že jde-li o problematiku tzv. opomenutých důkazů, nelze než připomenout, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 152/05) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obžalovaného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obžalovaného lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací kapacitou. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno, což je právě okolnost odpovídající skutkovým zjištěním ve věci obžalované.

24. V souvislosti s obhajobou obžalované považuje krajský soud dále za nezbytné poukázat na názor obsažený v usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle kterého právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného. Uvedeným právem je zajišťováno pouze právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Krajský soud však v daném případě neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných okresním soudem, a to při plném respektování práva obžalované na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, který v nyní projednávané věci rozhodně nebyl porušen. (K tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04, nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 11 Tdo 1453/2014). Z odůvodnění rozsudku okresního soudu totiž vyplývá, proč neuvěřil obhajobě obžalované a zjistil skutkový stav věci podrobně popsany ve výroku o vině. Krajský soud tedy shledal, že z odůvodnění odsuzujícího rozsudku vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry tohoto soudu na straně druhé. Na dokreslení pak krajský soud může vzhledem k uplatněným námitkám obhajoby poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 5. 2020 pod č. j. 6 Tdo 564/2020-455, s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mj. vyplývá, že i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek, plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí, „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud „se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího stupně“ (např. věc García proti Španělsku).

25. K tomu musí krajský soud rovněž doplnit, že je to naopak obžalovaná, která se ve snaze zajistit si úspěch v řízení a rozhodnutí, jež odpovídá jejím představám, uchyluje k deformovanému hodnocení provedených důkazů, fabulacím, domněnkám a hodnotícím soudům, které rozhodně nemají v trestním řízení své místo, zvláště pokud bez dalšího dovozuje spáchání trestného činu poškozenou či jinou osobou na [REDAKCE]. Pomíjí tak zcela zásadní důkazy, které vyvracejí její obhajobu, což vyvrcholilo jejím prohlášením o tom, že je ochotná přijmout své odsouzení a svůj trest, pakliže se jí soudci okresního i zdejšího soudu osobně zaručí, že k týrání a/nebo sexuálnímu

zneužívání její vnučky ■■■■ skutečně nedochází, což je požadavek nejen zcela absurdní, ale fakticky vyvrací i její obhajobu a zcela popírá argumenty obsažené v jí podaném odvolání. Krajský soud i proto může v ostatním, pokud jde o skutkové a právní závěry ve věci obžalované, pro stručnost odkázat na správné, zcela příléhavé a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, neboť by jen opakoval tam rozvedené argumenty, k nimž nemá co dodat.

26. Jde-li pak o námitky obžalované ve vztahu k uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, ani zde se krajský soud s jejími argumenty neztotožnil. V dané souvislosti považuje krajský soud za potřebné odkázat na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012 (publikovaného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.) podle kterého je trestným činem podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. Krajský soud považuje za vhodné připomenout další závěry obsažené v rozhodnutích Nejvyššího soudu, týkajících se problematiky zásady subsidiarity, v nichž bylo vysloveno (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 6 Tdo 1508/2010), že „sama existence jiné právní normy, umožňující nápravu závadného stavu způsobeného pachatelem, ještě sama o sobě nezakládá nutnost postupu jen podle této normy s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe (resp. pojetí trestního práva jako ultima ratio), bez možnosti aplikace trestněprávních institutů. Byli-li spáchány trestné činy, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů fyzických a právnických osob s poukazem na primární existenci institutů občanského, obchodního práva či jiných právních odvětví, jimiž lze zajistit náhradu škody, která byla trestným činem způsobena. Akcentace principu ultima ratio nemůže zcela znemožnit aplikaci základního principu - účelu trestního řízení - tak, jak je vymezen v ustanovení § 1 odst. 1 tr. řádu“.

27. Na základě shora rozvedených zásad považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že použití institutu subsidiarity trestní represe nepřichází ve věci obžalované v úvahu. V předmětné věci nelze totiž mít za to, že by posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídal běžně se

vyskytujícími trestnými činy dané skutkové podstaty. Námitka obžalované, že intenzita a obsah komunikace mezi obžalovanou a poškozenou nikterak nevybočuje ze společensky přijatelného nebo akceptovatelného rámce, nemůže vést k závěru, že takové jednání je omluvitelné a snad i akceptovatelné, byť lze připustit, že kulturní, společenské a generační rozdíly mezi obžalovanou a poškozenou mohou vyvolávat jisté vyhrocené situace. V předmětné věci ovšem nelze přehlédnout, že se nejednalo o běžné hádky a šarvátky, neboť jednání obžalované trvalo delší dobu, mělo vzestupnou tendenci, tohoto byla v některých případech přítomna i [REDAKCE]. Byl-li totiž spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, jak je tomu v posuzovaném případě, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů (fyzických a právnických osob) poukazem na primární existenci institutů občanského práva či jiných právních odvětví (správního, obchodního práva), jimiž lze zajistit nápravu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 3 Tdo 210/2015).

28. Již ne tak dobře jako v případě skutkových a právních závěrů si však okresní soud počínal při ukládání trestu obžalované, stejně jako při rozhodování v adhezním řízení. V postupu okresního soudu totiž krajský soud zjistil vadu, která ve svém důsledku vedla ke zrušení příslušných částí napadeného rozsudku, čímž bylo částečně vyhověno odvolání obžalované, byť nikoli v rozsahu, kterého se odvoláními domáhala.

29. Okresní soud sice správně uvedl, že je třeba při úvaze o druhu a výměře trestu přihlídnout k povaze a závažnosti trestných činů, jichž se obžalovaná dopustila s odkazem na § 39 odst. 2 tr. zákoníku, k významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu, okolnostem, za kterých byl čin spáchán, osobě pachatele, míře jeho zavinění, pohnutce a záměru nebo cíli, stejně jako k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, přehlédl však dvě předchozí meritorní rozhodnutí, jimiž byl s ohledem na absenci odvolání státního zástupce proti nim limitován ve smyslu ust. § 264 odst. 2 tr. řádu a pokud uložil obžalované trest v podobě vyplývající z výrokové části napadeného rozsudku, zhoršil v skutku postavení obžalované v řízení, neboť platí, že byl-li napadený rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Krajský soud tedy trest jako nezákonný zrušil (§ 258 odstavec 1 písm. d) tr. řádu) a to včetně navazujícího rozhodnutí o přiměřeném omezení a přiměřené povinnosti a sám uložil obžalované trest odnětí svobody shodně jako soud okresní v předchozím rozhodnutí, tedy jako úhrnný za dva trestné činy podle nejpřísnějšího zákonného ustanovení vztahujícího se na trestnou činnost obžalované ve smyslu zásad uvedených v § 43 odst. 1, 2 tr. zákoníku, tedy podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku v trvání čtyř měsíců, s podmíněným odkladem jeho výkonu na nejkratší možnou zkušební dobu v trvání jednoho roku, neboť i on je vázán shora uvedenou zásadou, přičemž pro zmírnění takto dříve uloženého trestu neshledal s ohledem na skutková zjištění okresního soudu a možnostem nápravy obžalované žádný důvod.

30. Odvolání obžalované je nutno přisvědčit i v tom smyslu, že v adhezním řízení došlo postupem okresního soudu k pochybení, pro které nemohl ani výrok o povinnosti náhrady nemajetkové újmy obstát, a to pro nepřiměřenost přisouzeného zadostiučinění. Krajský soud k dané problematice může uvést, že to byla právě obžalovaná a její jednání, které zapříčinilo nejen její trestní stíhání, ale i rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy poškozené, která je proto za vznik nemajetkové újmy poškozené zcela odpovědná, neboť vznikla právě v příčinné souvislosti s její nesporně prokázanou trestnou činností. Podle § 2956 zákona č. 89/2012 Sb. v platném znění (občanský zákoník) totiž platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením

účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala. Dále je možno poukázat i na § 81 a násl. občanského zákoníku, kde je zakotvena ochrana přirozených práv jako složek osobnosti člověka, kupř. život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Dále je možno uvést, že § 2956 občanského zákoníku výslovně ukládá hradit nejen škodu (majetkovou újmu), ale rovněž napravit nemajetkovou újmu a jeho účelem je zajistit, aby se při porušení přirozeného práva člověka dostalo poškozenému plné nápravy jakékoli újmy, která mu vznikne. Při volbě způsobu a výše zadostiučinění je třeba vycházet z chování škůdce. Je-li porušeno přirozené právo člověka a vzniká nemajetková újma, zohledňujeme při volbě způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění dle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku okolnosti zvláštního zřetele hodné. Otázka míry zavinění původce zásahu je pro stanovení výše peněžité náhrady zásadním způsobem spoluurčující a bezpochyby je i jedním z klíčových hledisek pro navýšení této náhrady. Odpovídá to i základnímu smyslu peněžité náhrady, tj. smyslu satisfakčnímu, neboť potřeba finanční satisfakce narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu – vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena (je zesílena křivda, za niž má přijít zadostiučinění). V tomto směru lze dojít k závěru, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvláště odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučinění (srov. ÚS I. ÚS 1586/09). Silnější odsudek si dle zákonodárce zaslouží zejména případy, je-li újma způsobena vědomě podvodným jednáním (za použití lsti, např. vydává-li se člověk za někoho, kým není, aby získal důvěru poškozeného a následně mu způsobil újmu), pohrůzkou (nejen násilím), anebo když je újma způsobena člověku, který je na škůdci závislý (např. z důvodu věku, duševní poruchy apod.) – viz Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1702. Krajský soud pak k tomu dále podpůrně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR v podobě usnesení ze dne 19. 6. 2019 pod sp. zn. 3 Tdo 457/2019, [NS 4274/2019]. Ze shora uvedeného a citované zákonné úpravy určení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění tedy vůbec nevyplývají okolnosti namítané obžalovanou v podaném odvolání. A jestliže okresní soud splnil zákonem mu uloženou povinnost za situace, pokud odsuzuje obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uložit mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn, což splněno bylo, pak nemohou být ani zde námitky obžalované úspěšné.

31. Okresní soud přistoupil ke stanovení samotné výměry náhrady nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE] Kč za duševní útrapy, které poškozená v důsledku jednání obžalované musela podstoupit, a ve zbytku odkázal poškozenou s jejím takovým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. Ovšem za situace, kdy je soudní praxí přiznáváno takové zadostiučinění obětem závažnějších trestných činů, např. sexuálně motivovaných, má krajský soud takto určenou výši za přeci jen nepřiměřenou všem okresním soudem popsaným okolnostem, které mají na rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy vliv, byť samotný základ pro rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy poškozené zjistil okresní soud se shora rozvedených důvodů správně.

32. Krajský soud tedy odvoláním napadený výrok o náhradě nemajetkové újmy zrušil (§ 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu) a sám zavázal obžalovanou k povinnosti náhrady nemajetkové újmy poškozené co do bezpochyby oprávněné výše, která se krajskému soudu jeví jako přílehavá, tedy v částce 60 000 Kč, neboť odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému nemajetkovou újmu, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil nemajetkovou újmu v

peněžích, přičemž v přezkoumávané věci byl nárok uplatněn včas a podle zjištění krajského soudu takovému rozhodnutí nebrání žádná zákonná překážka.

33. Z uvedeného pak vyplývá, že nárok poškozené byl z uvedených důvodů přiznán jen zčásti, a proto nezbylo, než poškozenou se zbytkem jejího nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu § 229 odst. 2 tr. řádu.
34. Krajský soud tedy může uzavřít, že okresní soud podstatně pochybil pouze při ukládání trestu, neboť uložený trest v přezkoumávané části rozsudku byl nezákonný a výrok o náhradě škody, neboť byl částečně nesprávný, čímž porušil zákon v neprospěch obžalované. Krajskému soudu však s ohledem na podané odvolání nic nebránilo po zrušení této části napadeného rozsudku znovu ve věci rozhodnout.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti rozsudku je možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalované, vytykat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 17. června 2020

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu